

Míriam Torre: «S'ha de poder prohibir i posar normes en els continguts que consumeixen els menors»

La sèrie "El juego del calamar" posa en debat el consum de continguts audiovisuals en determinades franges d'edat; en parlem amb la psicòloga sanitària i psicoterapeuta

Una imatge de Míriam Torre, amb qui conversem sobre la influència de la sèrie «El juego del calamar» en la canalla | Cedida

No hi ha cap dubte que *El juego del calamar* esdevé la sèrie de la temporada i tot un fenomen de masses. Segons apunten les dades, es tracta d'una de les sèries més vistes a tot el món i acumula a hores d'ara més de 78 milions de persones que ja han vist la primera temporada. Es tracta d'una ficció no recomanada per a menors de 16 anys però, en canvi, hi ha molts nens que en etapa escolar ja l'han vista.

Això ha fet que es converteixi en **objecte de debat a les escoles** on fins i tot es parla d'imitació d'escenes per part d'alguns alumnes. La **psicòloga sanitària i psicoterapeuta Míriam Torre** ens dona algunes claus sobre com hauríem d'actuar davant de fenòmens com aquest.

- Això planteja un inevitable dubte. Poden els nens de 8 a 12 anys veure aquesta sèrie?

- Rotundament no. En aquesta edat el cervell no està prou madur per a poder tenir un pensament crític ni per a poder-se defensar d'una violència tan brutal. No poden pair el que veuen.

- És, doncs, una sèrie per a majors de 16 anys?

- També s'ha de dir que posem una xifra basada en l'edat per categoritzar les pel·lícules, però no és un vàrem que puguem prendre'ns al peu de la lletra, ja que la maduració al final és una cosa individual. Poden haver persones molt fràgils en edats de 14, 15, 16 o inclús més adultes que segurament tampoc haurien de veure-la. Ens podem trobar mares i pares que considerin que els seus fills no han de veure la sèrie malgrat tenen més de 16 anys i aquesta decisió també serà correcta.

- Què suposa que nens de determinades edats estiguin exposats a aquest tipus de violència?

- Si parlem de nens de 8 a 12 anys, els pot provocar des de situacions traumàtiques com somnis amb imatges repetitives que han visionat durant la sèrie, fins a situacions que els portin a reproduir aquests jocs degut a l'impacte mental que han rebut. Això explica l'alarma de moltes escoles on s'han començat a donar situacions d'aquestes.

- No deixen de ser jocs infantils que en major o menor mesura tots hem jugat i formen part del desenvolupament escolar. Com afecta que la sèrie reconverteixi les normes d'aquests jocs transformant-los en violència?

- Aquest és el quid de la qüestió, que la sèrie utilitzi elements infantils i totalment innocents i els vesteixi de violència. Els nens i nenes de 6-12 anys utilitzen una moral basada en les normes. Un nen/a pensa que ha d'obeir 100% el que li diuen i aquesta sèrie et diu que si trenques les normes et maten. El missatge amb el que es queden els nens en aquest cas és que si trenques les normes et poden matar. En franges de 12 a 16 anys ja et pots arribar a plantejar si la norma és bona, no és bona, si s'ha d'obeir o no i fer la reflexió sobre què en penses. Fins als 12 anys els nens operen i necessiten operar en ?això està bé? o ?això està malament?. Quan això no queda clar, com en la sèrie, el que fa és confondre'ls i els pot fer pensar que potser coses que estan malament estan bé... Per què qui són els bons en aquesta sèrie?

Un fotograma de la sèrie Foto: Netflix

- Com gestionem el fet que la consumeixin fora de casa malgrat tu li hages prohibit?

- De la mateixa manera que es gestiona l'alcohol o el consum de continguts pornogràfics. A ningú se li acudiria facilitar que el teu fill, amb 14 o 15 anys, s'emborratxi a casa. Quan li has de dir que no, li dius que no, i quan el veus prou madur en pots parlar, del tema. S'ha de poder prohibir i s'han de poder posar unes normes i, sobretot, explicar el perquè es prohibeix. No es poden quedar amb la resposta d'«això es prohibeix perquè jo ho dic?». És important argumentar el perquè no vols que la mirin. Si un dia arriba a casa i et diu que l'ha vist, és important parlar sobre el que ha vist, el que pensa...

- Una alternativa seria asseure's a mirar la pel·lícula amb ells?

- Si el nens no són prou madurs, no hi ha alternativa. En el cas que ho siguin, sí que és recomanable veure la sèrie amb una persona adulta al costat per poder debatre i parlar sobre el que s'està veient.

- Que vegin la sèrie segurament no vol dir que després simulin els jocs, però pot despertar conductes agressives que desencadenin en problemes greus?

- La reproducció de les escenes segurament es porti a terme de manera simbòlica. Segurament no acabin matant, però poden acabar desenvolupant conductes de bullying. La sèrie no deixa d'estar basada en un sistema de bullying on hi ha persones desfavorides econòmicament que si volen passar a tenir una vida millor han d'obeir unes normes. En el cas de la sèrie, els que perden moren. En el cas de la vida real, els que perden podrien acabar emportant-se una colleja, serà humiliat...pot acabar generant dinàmiques de grup d'aquest tipus.

- I on és, la responsabilitat?

- Un cop el fenomen ja està passant, la responsabilitat és dels adults, de ser capaços de gestionar-

ho. És evident que cal una reflexió sobre com estem arribant a que això passi, però un cop ja ho tenim al damunt la responsabilitat és de tots els adults. S'ha de poder bloquejar el contingut que no volem que vegin els nostres fills a una determinada edat i s'ha de poder educar-los perquè fora de casa també compleixin aquestes normes. Hi ha pares i mares que tenen al nen jugant pel menjador i ells es posen la sèrie perquè ells la volen veure. Segurament creuen que està entretingut i no s'assabentarà de res, però en moltes ocasions el nen està rebent inputs que nosaltres ens perdem i això és molt important tenir-ho present.